

מישנה: היה כוח של הצנתנים שהשתלטו על הטרימינאל החדש, ובערך שני קילומטרים משם היה הטרימינאל הישן, שבתוכו היו המחבלים, החטופים, והחיללים האוגנרים. כי מרחק היה גם כוח של גולני, אבל הפעולה המרכזית היתה נגד המחבלים, לשיחרור החטופים. זו היתה הפעולה. וכל ההשתלטות על הטרימינאל הישן, הלחימה במחבלים, פיצוץ הסינים, וכמובן, שיחרור החטופים — כל זה היה באחריות בלעדית של היחידה. התיכנון לכל הפעולה הוא נעשה אך ורק ביחידה, בלי התערבות של שום גורם נוסף. והתיכנון נעשה בלישכתו של יוני.

ני מוכן לדבר על יוני, אבל אני לא מוכן לדבר על היחסים שלי עם יוני, ובכלל, אני לא מעוניין לדבר על עצמי. למה? כי זה מורכב מדי, ובטח בשביל שיחה. אני אורב את המישפתה שלי: את אבא שלי, את ביבי, אהבתי את יוני, ובטח, גם את אמא שלי, אבל אין לי שום כוונות לדבר על המישפתה, ובכלל על דברים אישיים. נכון, כמו שאתה אומר, שאפשר לשרטט דמות בשני מישפי טים, אבל את זה אני עושה במיסגרת שלי. כאשר יש לי שליטה על התוצאה. אני חושף את מה שאני רוצה בסיפורים שלי, ותו לא.

אז מה לא פורסם, אתה שואל? הרבה דברים שפורסמו אינם נכונים. בכל העיתונות, מאז ועד היום, הופיע שהיו ארבעה כוחות: הכוח של יוני, כוח הצנתנים, כוח גולני, וכוח רביעי, מיסטרורי, שנקרא "כוח מופז". אבל "כוח מופז" הוא כוח של שיריוניות מהיחידה, בפיקודו של קצין מהיחידה שהשם שלו היה מופז. זה הכוח שהיסל את הסינים, והוא היה אחראי לאבטחה התיקפית. זהו. חשוב שהנ"קודה הזאת תאמר.

מאיפה אתה יודע? אולי יש לי סחורה סני סציונית, ואני לא מגלה אותה? אני לא אחראי למה שאחרים מספרים. מבחינתי, בתור אח של יוני, ולמען האמת ההיסטורית, צריך שיהיה ברור שהתיכנון, אימון הכוח, ושיחרור החטופים היו באחריות בלעדית של היחידה, והתיכנון נעשה ביחידה, כמעט ללא שום התערבות מבחוץ. וזה נעשה בראשותו של יוני.

התיכנון התחיל 48 שעות לפני המבצע, והפרטים נוספו תוך כדי האימונים. המיבצע היה בפיקודו של דן שומרון, ואף אחד לא יכול לקחת את זה ממני. היו כמה כוחות

בטח. היום אם אדבר עם חיילים מהיחידה הם אולי יגידו, כן, זה היה מבצע בסדר, אבל עשינו מיבצעים יותר מורכבים, וכל העניין של המיבצע הוא שזה התרחש רחוק

מטאטא ותנור

סיפור מאת עידו נתניה

חזרתי הביתה מבית הספר. היה יום יום־קץ חם, ונשאתי על גבי את ילק"ט. הייתי אז ילד קטן, כבן שש. במקום להתקדם במעלה הרחוב שחולק לביתי, בחרתי לפסוע בתוך שדה־קציים סמוך, רחב־ממד. במקל מחוספס, שבו נעזרתי בטיפוס, פשעתי בפניות נסתרות מתחת לסלעים. התכופתי לזקף ארוכה כדי לבדוק מקרוב קץ נמלים, ושקעתי במחוז החרקים המתרחצים מעלה־מטה. כשהתרווממתי, כדי להמשיך בדרכי, ראיתי אותה, בקצה השני של השדה. נשימתי נעתקה. היה לה שיער לבן ונו כפוף, ועל אף המרחק הרב יכולתי להבחין, שביד ימינה, אחזה במטאטא, ובידה השנייה, — לא היה כל ספק — בתנור. מכשפת!

ננעצתי במקומי בלי יכולת לזוז. לבי פעם במהירות. מני החווירו. למרות גילה, פסעה בקצב אחיד, והתקדמה בכיוון בו רציתי ללכת אני, בכיוון לביתנו, שנמצא במעלה השדה. מילאה אותי חרדה איומה שכמותה לא חשתי עוד אז. המניתי את ראשי מנוד לצד והמגרש ריק! ראיתי את עצמי נבלע בעודי בחיים, ממות ברעל, מבוטל בתנור, ואין מי שיעצור בעדה, והיא ממשיכה ומתקדמת, מוסיפה ומתקרבת. לפתי את המקל בכוח רב כל־כך עד שידי כאבה, אך ידעתי — המקל לבדו לא יוכל לה.

אווזו רגע, בפנית הרחוב הסמוך, הופיעה קבוצת נערים, משוחחים בקול רם, וביניהם שמעתי את קולו של אחי הבכור. אנחת רווחה נפלטת מפי, ורציתי בכל כוחי במדרון כדי להדביק את החבורה, שכבר התחילה מתרחקת מעבר לצומת. הגעתי אליהם, ומשכתי בחולצתו של אחי כדי לחטב אלי את תשומת לבו. קצב נשימתי היה מהיר מכדי שאוכל לקרוא לו בשמו. הוא נעצר, ועמו כל החבורה.

עניו החומות אורז כשהבחין בי, והוא הניף אותי רגע למעלה באוויר. הוא היה זדאי בן שלוש־עשרה, לכל היותר. כששם לב לדאגה שהינה נסוכה על פני, מיהר להוריד אותי ארצה. "מה קרה?" שאל אותי.

"יש שם מכשפה!" הכרזתי, בעודי מתנשף, והצבעתי על הכיוון. עתה, מן המרחק של הכביש, קשה היה להבחין בפרטי הדמות שהתלכט. חבורת הנערים פרצה בצחוק, ואף אחי לא יכול היה שלא לחייך. "אני נשבע לכם! באמת!" קראתי, מופתע. "יש לה מטאטא ותנור! תסתכלו!" דברי רק הגבירו את הצחוק, והמלים "מטאטא" ו"תנור", שיצאו מפי הנערים, דהדו באוויר והלמו באוזני המאדימות מזעם ובגושה.

"היא תחסום לי את הדרך הביתה!" הצטעקתי. החבורה צחקה עתה בקול רם כל־כך, שחששתי שאחי אינו שומע את דברי. "עוזב את התינוק הזה?" אמר לו מישחו מתוך צחוק מתגלגל. "בוא נמשיך." "צריך לזוז. אנחנו מאחרים," הפציר אחי. עוד רגע, ידעתי, ימשיכו בדרכם וישאירו אותי לבדי. ומה יהיה עלי אז? הפחד, שרק לפני רגע כמעט נעלם, חזר להשתלט עלי. מצאתי נחמסה בזיעה. אחי עמד שם, במרכז החבורה הצוהלת והלועגת, והביט בי, באחוז הקסן. פניו עטו ארשת רצינית, מבוגרת.

"שקט!", קרא לפתע בקול. דומייה נשתדרה. "מה אתבכט?" המשיך. "אתם לא רואים שיש לה מטאטא ותנור? אני הולך. תמשיכו בלעדי."

המקל נטמט מידי ומוע בכביש בקול נקישה חד. על אצבעותי המושטות סגרה ידו של אחי, שאחז בהן עד דלת ביתנו.

העם לחם וקירקס

אבטלה מול עליה התחליות מול עירו־ת־פיתוח. אך ההצגה צריכה להימשך

לאותה האידיאולוגיה. לכן הם מתקפים ביחד את שר־האוצר האומלל, שימעון פרס, שאשמתו היחידה היא שהקים בשעתו, כשהיה שר־הביטחון, את ההתנחלות הראשונה בשומ"ץ: קרית יואל.

אך מכל הצרות האלה ניתן לברוח אל ה־איצטריון: פתיחת המכביה ה־13 הסיחה את הדעת מן האבטלה, העלייה, הירידה, ההתייחסות, האינו־יפארה. כשיש בלונים ציב־עוננים, אפשר לשכוח את השאר.

מדיניות

כקצף על פני המים

לא מרכז־הליטר יקבע. אלא הבית הלבן. הוא חותר לכשרה עם אש"ף

המהומה סביב כינוס מרכז־הליטר הייתה גלים במרינה. היא שלטה בכותרות הראשיות של כלי־התקשורת.

אולם סערה זו לא היתה אלא כקצף על פני המים. כי שום החלטה של המרכז אינה יכולה לשנות את מהלך ההיסטוריה.

המרכז יכול לעכב את המהלך ומרמה, לעוות אותו במיקצת, להסיט אותו לשעה קלה הצידה, ימינה או שמאלה. אך התהליך יימשך.

משא־זמתן עקיף. השבוע נודע כי השגריר האמריקאי בתוניס, רוברט פלטר, נפגש פעמיים עם יאסר ערפאת, ועם כל שאר אנשי־הצמרת באש"ף. זה היה בלתי־נמנע.

כי הדיפלומטיה האמריקאית פועלת עתה באופן שיטתי להשגת הסדר, שיתקבל על־ידי שני הצדדים כסיכסוך. כעניי הנשיא ג'ורג' (המשך בעמוד 14)

ור שהסתכל השבוע במתרחש בישראל, עלול היה להגיע למסקנה ששולט בה טירוף של מערכות.

המדינה התכוננה כביכול, לקליטה מיי־רית של המוני עולים — 50 אלף לפחות — בעוד שנערכות בה הפגנות סוערות של המוני מובטלים, והמוני יורדי־סבך יושבים על המיוודות. איש לא טרח להסביר ברצינות איך יימצאו רבנות מקומות־עבודה חדשים לעולים החדשים, כשעה שהמשק אינו מסוגל

לספק מקומות־עבודה לחיילים משוחררים ולוותיקים. אם אכן יגיעו העולים — עלול להיווצר עימות חמור בין ותיקים וחדשים, והדבר יביא לאסון.

ראשי עירו־ת־הפיתוח ככלו את עצמם כ־ששלאות לגדר משרד ראש־הממשלה, כ־עוד שהמתנחלים בשטחים הכבושים ערכו מיצעיר־ראווה בעידוד צה"ל ושרי־הממשלה (ראה הדו"ק).

ברור לגמרי כי מצוקת העירו־ת נובעת מהשקעת המשאבים בהתנחלויות. מיפעל מורני מתוחכם יכול לקום באופקים או באריאל. אין הוא יכול לקום בשני המקומות בעת ובעונה אחת.

עירו־ת־הפיתוח מתחרות באופן ישר בהתנחלויות — בהקמת מיפעלים, בסלילת כבישים, באיכות החיים. אולם זהו חלק מן הטירוף: המתנחלים רובו ראשי עירו־ת־הפ־תוח שייכים לאותה המפלגה, וסוגרים